

78(064.5)

Bouchollesie, Monique

1957

NÉPSZABADSÁG

1957 JAN 23

Milyen öröm viszontlátni önöket

244
Monique de la Bruchollesie,
a neves francia zongoraművésznő Budapesten

Egy Chopin-étüd akkordjai hallatszanak ki a Zeneakadémia folyosójára. Finom arcélú, rokonszenves asszony ül a zongora mellett s próbálgatja a hangszert: Monique de la Bruchollesie, a neves francia zongoraművésznő, aki néhány órája érkezett meg Budapestre.

Rövid időre megszakítja a próbát és kedves mosollyal fordul hozzánk:

— Örömmel jöttem, mert nagyon kellemes emlékeim vannak a magyarokról, Fischer Annieről, Ferenesik Jánosról, az új fiatal zongorista nemzedékről, akiket részben a Marguerite Long-versenyen, részben a Liszt-versenyen mint zsűritag haláltam. Hogyne jöttem volna hát vissza ide, ahol legutóbb olyan kedvesen fogadtak. Tudtam ugyan az itteni súlyos eseményekről, mégis annyira szándékomban állt ideutazni, hogy mindenképpen szabaddá tettem magam, pedig

— És mikor van otthon?
— Hát sok időt nem tölthetek hazámban, az bizonyos. Három hónapig szoktam otthon tartózkodni, ebből kettőt nyáron, a többit karácsonykor és húsvétkor a családom körében. Tehát ezt a két ünnepet mindig csak a családom, két kislányom társaságában töltöm el. Normandiában van egy kis házuk, romantikus kör-

nem volt bizonyos, lesz-e módom ezekben a napokban fellépni itt.

Különös örömmel hangzanak most ezek a szavak, hiszen kedves francia vendégünk az első külföldi művész Budapesten, az októberi események óta.

— Miért is akartam jönni? — folytatja tovább. — Tudja, én azt hiszem, minél többet szenvedtek az emberek, annál közelebb van hozzájuk a zene, annál nagyobb szükségük van rá. A magyarok pedig, tudom, nagyon szeretik a muzsikát...

Nem is volt biztos a mostani fellépése, mégis szabaddá tette magát a kitűnő francia zongoraművésznő, ahogy ő maga is mondta. Ismerni kell ehhez Bruchollesie zsúfolt programját. Mert ime, most is angol, svájci, jugoszláv, német turné után jött hozzánk; csupán Németországban 31 nap alatt 28 hangversenyen lépett fel! És magyarországi szereplései után? Szinte a nagyvilág: NDK, Törökország, Irán, Libanon, Görögország, Románia, Bulgária, Lengyelország Dél-Afrika, Észak-Amerika. Eltart ez vagy háromnegyed évig...

— És mikor van otthon?
— Hát sok időt nem tölthetek

hazámban, az bizonyos. Három hónapig szoktam otthon tartózkodni, ebből kettőt nyáron, a többit karácsonykor és húsvétkor a családom körében. Tehát ezt a két ünnepet mindig csak a családom, két kislányom társaságában töltöm el. Normandiában van egy kis házuk, romantikus kör-

nyezetben, az erdő közepén, ahol minden kényelem megvan, csak telefon nincs... — teszi hozzá nevetve. — Ilyenkor a nyári pihenőmön készülök ugyanis a következő évi szerepléseimre.

— Milyen művek szerepelnek budapesti műsorán?

— Pénteki szóloestemen Chopin- és Schumann-műveket játszom, a vasárnap-délelőtti zenekari koncerten, amelyet Ferenesik János dirigál, Mozart D-moll zongoraversenyét és Cezar Franck szimfonikus variációit adom elő. A Franck-mű helyett eredetileg Rivier, modern francia zeneszerző zongoraversenyét szerettem volna bemutatni, márcsak azért is, mert ezt a művet én mutattam be elsőnek New York, London, Bazel, Zürich hangversenytermeiben, az edinburghi fesztiválon és másutt. Sajnos közbejött akadályok miatt a zenekari anyag nem érkezett meg, s ezért le kell tennem erről a tervemről.

— De remélem — mondja befejezésül — egyszer még alkalmam lesz rá, hogy megismertessem önökkel Rivier művét.

Búcsúzásul fényképére néhány kedves sort ír. „Milyen öröm ismét viszontlátni önöket” — mondja, miközben barátságosan kezét ad.